

PRESUDA SUDA

21. veljače 1984.(*)

„Antidampinške pristojbe”

U spojenim predmetima 239 i 275/82,

Allied Corporation, društvo osnovano u skladu s pravom savezne države New Jersey (Sjedinjene Američke Države), sa sjedištem u Morristownu (New Jersey), koje zastupaju Amand D'Hondt, François van der Mensbrugge i Edmond Lebrun, odvjetnici pri odvjetničkoj komori u Bruxellesu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu pri odvjetničkom uredu Tonyja Bievera, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

Michel Levy Morelle, odvjetnik pri odvjetničkoj komori u Bruxellesu, kao stečajni upravitelj društva Demufert SA, društva osnovanog u skladu s belgijskim pravom, sa sjedištem u Bruxellesu, koje zastupaju Amand D'Hondt, François van der Mensbrugge i Edmond Lebrun, kao i Michel Mahieu, odvjetnik pri odvjetničkoj komori u Bruxellesu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu pri odvjetničkom uredu Tonyja Bievera,

Transcontinental Fertilizer Company, društvo osnovano u skladu s pravom savezne države Pensilvanije (Sjedinjene Američke Države), sa sjedištem u Philadelphiji (Pensilvanija), koje zastupaju Amand D'Hondt, François van der Mensbrugge i Edmond Lebrun, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu pri odvjetničkom uredu Tonyja Bievera,

Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, društvo osnovano u skladu s pravom savezne države Delaware (Sjedinjene Američke Države), sa sjedištem u Wilmingtonu (Delaware), koje zastupaju Amand D'Hondt, François van der Mensbrugge i Edmond Lebrun, kao i Anthony Hooper, barrister pri Inner Temple, i Anthony Philip Bentley, barrister pri Lincoln's Inn, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu pri odvjetničkom uredu Tonyja Bievera,

tužitelji,

protiv

Komisije Europskih zajednica, koju zastupa njezin pravni savjetnik Peter Gilsdorf, u svojstvu agenta, uz asistenciju Daniela Jacoba, odvjetnika pri odvjetničkoj komori u Bruxellesu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu pri uredu Oresta Montalta, člana njezine pravne službe, zgrada Jean Monnet, Kirchberg,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje Uredbe Komisije (EEZ) br. 1976/82 od 19. srpnja 1982. o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na uvoz određenih kemijskih gnojiva podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država i Uredbe Komisije (EEZ) br. 2302/82 od 18. kolovoza 1982. o izmjeni Uredbe br. 1976/82 te zahtjeva za naknadu štete,

SUD,

u sastavu: J. Mertens de Wilmars, predsjednik, T. Koopmans, K. Bahlmann i Y. Galmot, predsjednici vijeća, P. Pescatore, lord Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, G. Bosco i U. Everling, suci,

nezavisni odvjetnik: P. VerLoren van Themaat,

tajnik: P. Heim,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 22. rujna 1982. društvo Allied Corporation, osnovano u skladu s pravom savezne države New Jersey (Sjedinjene Američke Države), sa sjedištem u Morristownu (u daljnjem tekstu: društvo Allied), društvo Demufert SA, osnovano u skladu s belgijskim pravom, sa sjedištem u Bruxellesu, trenutno u stečaju (u daljnjem tekstu: društvo Demufert) i društvo Transcontinental Fertilizer Company, osnovano u skladu s pravom savezne države Pennsylvanije (Sjedinjene Američke Države), sa sjedištem u Philadelphiji (u daljnjem tekstu: društvo Transcontinental), podnijela su na temelju članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u tužbu za poništenje Uredbe Komisije (EEZ) br. 1976/82 od 19. srpnja 1982. o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na uvoz određenih kemijskih gnojiva podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL L 214, str. 7.) i Uredbe Komisije (EEZ) br. 2302/82 od 18. kolovoza 1982. o izmjeni prethodno navedene uredbe (SL L 246, str. 5.), koja je bila donesena na temelju Uredbe Vijeća (EEZ) br. 3017/79 od 20. prosinca 1979. o zaštiti od dampinškog ili subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske ekonomske zajednice (SL L 339, str. 1.) te traže da se Komisiji naloži plaćanje naknade štete.
- 2 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 15. listopada 1982. društvo Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, osnovano u skladu s pravom savezne države Delaware (Sjedinjene Američke Države), sa sjedištem u Welmingtonu (u daljnjem tekstu: društvo Kaiser), podnijelo je tužbu istog predmeta. Rješenjem od 15. prosinca 1982. tužbe su bile spojene u svrhu postupka kao i presude.

Zakonodavni okvir i predmet tužbi
- 3 Valja imati na umu da je 1980., nakon pritužbe organizacije koja zastupa europsku industriju dušičnih i fosfatnih gnojiva, Komisija pokrenula ispitni postupak u vezi s uvozom određenih kemijskih gnojiva podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država i da je Uredbom (EEZ) br. 2182/80 (SL L 212, str. 43.) uvela privremenu antidampinšku pristojbu na te proizvode.

- 4 Odlukom br. 81/35/EEZ od 9. veljače 1981. (SL L 39, str. 35.) Komisija je potvrdila obveze koje su u okviru antidampinškog postupka preuzela društva tužitelji Allied, Transcontinental i Kaiser, naime da će svoje cijene povisiti na razinu dostatnu za uklanjanje dampinških marži koje su za prva dva tužitelja iznosile 6,5 %, a za društvo Kaiser 5 %. Uredbom (EEZ) br. 349/81 donesenom istog dana (SL L 39, str. 4.) Vijeće je uvelo konačnu antidampinšku pristojbu na otopinu gnojiva uree amonijevog nitrata koja potpada pod tarifni podbroj ex 31.02 C zajedničke carinske tarife, što odgovara oznaci NIMEXE ex 31.02-90, podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država, te je carinsku stopu odredilo u visini 6,5 % carinske vrijednosti. U 23. uvodnoj izjavi te uredbe navedeno je da su se društva Allied, Kaiser i Transcontinental dobrovoljno obvezala svoje cijene povisiti na razinu dostatnu za uklanjanje dampinških marži i da je Komisija potvrdila te obveze. Sukladno tomu, člankom 2. Uredbe određeno je da se antidampinška pristojba ne primjenjuje na gnojiva koja izvoze određena američka poduzeća, među kojima i društva Allied, Kaiser i Transcontinental.
- 5 Iz sudskog spisa proizlazi da je Komisija 16. srpnja 1982., nakon što je razmotrila zahtjeve za preispitivanje koja su s jedne strane podnijeli „važan američki izvoznik” i društvo Demufert, a s druge strane organizacija koja predstavlja europsku industriju gnojiva, objavila obavijest o preispitivanju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih kemijskih gnojiva podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL C 179, str. 4.).
- 6 Budući da su u isto vrijeme društva Allied i Transcontinental dopisima od 7. lipnja i 2. srpnja 1982. odustala od svojih preuzetih obveza, Komisija je Uredbom br. 1976/82 uvela privremenu antidampinšku pristojbu na izvoz gnojiva od strane društva Allied i Transcontinental po stopi od 6,5 % carinske vrijednosti robe. Nakon što je 23. srpnja društvo Kaiser teleksom javilo da odustaje od preuzetih obveza, Komisija je Uredbom br. 2302/82 izmijenila Uredbu br. 1978/82 tako da je potvrdila naplatu antidampinške pristojbe u visini 6,5 % na izvoz gnojiva društva Allied i Transcontinental i uvela pristojbu u visini 5 % na izvoz društva Kaiser. Te su dvije uredbe predmet spora.

Dopuštenost

- 7 Komisija je protiv tužbe društva Demufert uložila prigovor nedopuštenosti. U prigovoru ističe da prema članku 173. drugom stavku UEEZ-a taj tužitelj, kao samostalni uvoznik, nije aktivno legitimiran tražiti poništenje dvaju propisa čija se valjanost osporava. Prema mišljenju Komisije, uvođenje antidampinške pristojbe, koje je rezultat spornih uredbi – kojima se samo dopunjuje Uredba br. 349/81 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe – odnosi se na društvo Demufert samo zbog njegova objektivnog položaja uvoznika. Kao takvog, tog se tužitelja u skladu s ustaljenom praksom Suda (vidjeti najnoviju presudu od 6. listopada 1982., Alusuisse Italia, predmet 307/81, Zb., str. 3463., t. 9.) navedene mjere ne tiču neposredno i osobno, kao što se to zahtijeva člankom 173. drugim stavkom Ugovora.
- 8 Što se tiče ostalih tužitelja, Komisija se ograničava na izražavanje dvojbi glede dopuštenosti njihovih tužbi. S jedne strane priznaje činjenicu da se na dotičnog tužitelja vrlo određeno naslovljena kako Uredba br. 349/81 tako i osporavane uredbe, koje su bile donesene nakon što su ti tužitelji odustali od svojih pojedinačno preuzetih obveza. Komisija priznaje i da tim poduzećima, kao proizvođačima i izvoznicima, nije zajamčena pravna zaštita u državama članicama Zajednice, a budući da samo čimbenik uvoza

omogućava naplatu antidampinške pristojbe, tužitelji mogu podnijeti tužbu Sudu samo posredstvom poduzeća koja uvoze njihove proizvode. S druge pak strane Komisija tvrdi da osporavane uredbe nemaju drugi učinak doli tužitelje, nakon što su odustali od svojih pojedinačno preuzetih obveza, podvesti pod doseg općeg sustava uspostavljenog Uredbom br. 349/81, čija je pravna narav, u mjeri u kojoj se odnosi na cjelokupan uvoz predmetnog proizvoda podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država, nesporna. S aspekta izbjegavanja nepotrebnog udvostručavanja pravnih lijekova, Komisija smatra nepoželjnim otvoriti mogućnost za još jedno pravno sredstvo usporedno s tužbom koju uvoznici možebitno pokreću pred nacionalnim sudovima protiv naplate antidampinške pristojbe. Komisija naposljetku upozorava na „neobične” posljedice možebitnog proglašenja tužbi dopuštenima jer bi se time antidampinškim mjerama priznao dvojni značaj u mjeri u kojoj bi isti akti u pogledu određenih poduzeća bili kvalificirani kao „odluke”, a u pogledu svih drugih poduzeća kao „uredbe”.

- 9 Tijekom usmenog postupka Komisija je, nakon što je ponovno izrazila da se protiv dopuštenosti tužbenog zahtjeva društva Demufert, obavijestila Sud da se sve u svemu zauzima za priznanje dopuštenosti izravnih tužbi poduzeća iz trećih zemalja i, u svakom slučaju, poduzeća tužitelja zato što su bila izrijeком navedena u obrazloženju i u odredbama spornih akata. Komisija smatra da bi takav pristup povoljno utjecao na interese poduzeća Zajednice u trećim zemljama u slučaju da se protiv njih pokrenu antidampinški postupci, osobito u Sjedinjenim Američkim Državama gdje su pravozaštitna sredstva uvelike dostupna poduzećima iz drugih zemalja. Komisija je mišljenja da je u interesu uzajamnosti slična jamstva primjereno osigurati u okviru pravnog poretka Zajednice.
- 10 Pitanja dopuštenosti koja je postavila Komisija treba rješavati u skladu sa sustavom uspostavljenim Uredbom br. 3017/79 i osobito naravi njome predviđenih antidampinških mjera kao i s obzirom na odredbe članka 173. drugog stavka Ugovora o EEZ-u.
- 11 Prema članku 13. stavku 1. Uredbe br. 3017/79 „antidampinške ili kompenzacijske pristojbe, bile one privremene ili konačne, uvode se uredbom”. Iako je istina da su s obzirom na kriterije iz članka 173. drugog stavka te mjere zapravo normativne naravi i dosega u mjeri u kojoj se primjenjuju općenito na sve te gospodarske subjekte, nije isključeno da se njihove odredbe neposredno i osobno tiču onih proizvođača i izvoznika koji se terete za primjenu dampinških praksi. Iz članka 2. Uredbe br. 3017/79 jasno je da se antidampinške pristojbe mogu uvesti samo na temelju nalaza koji su rezultat obavljenih ispitnih postupaka o proizvodnim i izvoznim cijenama pojedinačno identificiranih poduzeća.
- 12 Stoga je jasno da se akti kojima se uvode antidampinške pristojbe neposredno i osobno tiču onih proizvođača i izvoznika koji mogu dokazati da su bili navedeni u aktima Komisije ili Vijeća ili da su se prethodni ispitni postupci ticali upravo njih.
- 13 Kao što je Komisija ispravno ustvrdila, priznanje prava na tužbu poduzećima koja u skladu s načelima utvrđenima u članku 173. drugom stavku ispunjavaju te zahtjeve ne predstavlja rizik udvostručenja pravnih lijekova jer se tužba pred nacionalnim sudovima podnosi tek nakon naplate antidampinške pristojbe koju obično plaća uvoznik koji je rezident Zajednice. U ovoj stvari nema opasnosti od proturječnih odluka jer je na temelju mehanizma zahtjeva za prethodnu odluku iz članka 177. Ugovora o EEZ-u Sud jedini ovlašten donijeti pravomoćnu odluku o valjanosti osporavanih uredbi.

14 Iz navedenoga slijedi da su tužbe koje su podnijela društva Allied, Kaiser i Transcontinental dopuštene. Sva tri tužitelja svoju su obvezu preuzeli na temelju članka 10. Uredbe br. 3017/79 te su u skladu s time bili pojedinačno navedeni u članku 2. Uredbe br. 349/81. Nakon što su odustali od preuzetih obveza, njihovi pojedinačni položaji postali su predmetom dvaju uredbi koje se osporavaju tužbom.

15 Međutim, položaj društva Demufert kao uvoznika sa sjedištem u jednoj od država članica Zajednice, koje nije navedeno ni u jednom od akata koji su predmet tužbe pred Sudom, drukčiji je. Učinci spornih uredbi odnose se na tužitelja kao takvog samo u mjeri u kojoj se njihovim odredbama utvrđuju norme koje se objektivno na njega odnose. Na taj zaključak ne utječe ni nesporna činjenica da je društvo Demufert zapravo postupalo kao uvozni zastupnik proizvoda društva Allied. Za razliku od situacije koju je Sud razmatrao u presudi od 29. ožujka 1979. (NTN Toyo Bearing Company Ltd. i drugi, predmet 113/77, Zb., str. 1185., t. 9.), u ovom je slučaju postojanje dampinga, kao što je navedeno u 10. uvodnoj izjavi Uredbe br. 349/81, bilo utvrđeno na temelju izvoznih cijena američkih proizvođača, a ne na temelju maloprodajnih cijena europskih uvoznika, tako da u nalazima o postojanju dampinškog postupanja društvo Demufert – za razliku od proizvođača i izvoznika – nije bilo neposredno navedeno. Valja napomenuti da tužitelj, u mjeri u kojoj je bio prisiljen plaćati antidampinške pristojbe, kao pravni lijek ima na raspolaganju tužbu pred nadležnim nacionalnim sudom u okviru koje može istaknuti argumente protiv valjanosti spornih uredbi.

16 Iz navedenog proizlazi da je tužba društva Demufert nedopuštena.

Meritum

17 Tužitelji ističu dvije vrste tužbenih razloga kojima osporavaju valjanost uredbi kojima se uvoz njihovih proizvoda podređuje plaćanju antidampinških pristojbi. S jedne strane smatraju da su obrazloženja osporavanih uredbi u mnogo pogleda manjkava. S druge strane smatraju da Komisija nije uzela u obzir činjenicu da se, nakon što su Uredbom br. 349/81 bile uvedene antidampinške pristojbe, situacija u mnogo pogleda promijenila i da je Komisija, priznavši daljnje učinke dampinga, pogriješila.

Tužbeni razlog temeljen na manjkavosti obrazloženja

18 Tužitelji ističu da je Komisija, nakon što su oni odustali od preuzetih obveza, donijela uredbu br. 1976/82 i br. 2302/82 kojima im je nametnula plaćanje antidampinške pristojbe na temelju posve formalnih razloga a da pritom nije provela novi ispitni postupak ni provjerila opravdanost te pristojbe u pogledu njih. Oni osobito napominju da u preambuli Uredbe br. 2302/82 Komisija navodi da se nakon što je društvo Kaiser odustalo od preuzetih obveza, njegovo gnojivo uvezilo „vjerojatno” po cijenama nižima od onih dogovorenih u okviru preuzetih obveza i da su stoga te cijene bile na razini dampinških.

19 Taj navod treba ocijeniti s obzirom na zahtjeve propisane člankom 10. stavkom 6. Uredbe br. 3017/79, čiji tekst valja navesti u cijelosti:

„U slučaju da se od preuzete obveze odustane ili kada Komisija opravdano vjeruje da je dogovor o preuzimanju obveza prekršen i da je potreban novi ispitni postupak, Komisija o tome odmah obavješćuje države članice i ponovno otvara postupak. Osim toga, ako to

zahtijevaju interesi Zajednice, Komisija, prema potrebi, na temelju raspoloživih informacija odmah primjenjuje privremene mjere.” [neslužbeni prijevod]

- 20 Tu odredbu treba tumačiti u skladu s 15. uvodnom izjavom te uredbe prema kojoj „postupak odlučivanja u Zajednici mora omogućiti brzo i učinkovito djelovanje, osobito putem mjera Komisije, kao što je primjerice uvođenje privremenih pristojbi.” [neslužbeni prijevod]
- 21 Iz prethodno citirane odredbe proizlazi da u slučaju da se od preuzete obveze odustane, Komisija mora u najkraćem roku primijeniti privremene mjere ako ocijeni da je takvo postupanje u interesu Zajednice. Tekstom da Komisija te mjere donosi „na temelju raspoloživih informacija” u uredbi se pojašnjava da se od Komisije ne zahtijeva provođenje novog ispitnog postupka, nego da Komisija mora uobičajenim putem, na temelju podataka prikupljenih u vrijeme kada su preuzete obveze od kojih se u međuvremenu odustalo, donijeti odgovarajuću odluku. Budući da sama činjenica preuzimanja obveze opravdava pretpostavku o stvarnom postojanju dampainga, od Komisije se ne može zahtijevati da provede novi ispitni postupak ako se od preuzete obveze odustalo. U tim okolnostima posve je uobičajeno da Komisija na dotična poduzeća produži primjenu odredaba koje bi se bile na njih primjenjivale da nikakva obveza nije bila preuzeta.
- 22 Ako u trenutku kad odustaje od obveze koju je preuzelo, poduzeće smatra da postoje razlozi za preispitivanje njegova položaja i da ga se, unatoč opozivu tog obećanja, izuzme od svih antidampinskih pristojbi, ono je u tu svrhu dužno Komisiji dostaviti odgovarajuće materijalne dokaze.
- 23 Iz spisa, međutim, ne proizlazi da su u tom trenutku tužitelji Komisiji dostavili nove dokaze. Stoga se Komisiji ne može prigovoriti što se vodila interesima Zajednice i po kratkom postupku ponovno ocijenila situaciju kada je na tužitelje produžila primjenu antidampinskih pristojbi koje su se pokazale opravdane tijekom ispitnog postupka koji je rezultirao donošenjem Uredbe br. 349/81.
- 24 Što se tiče korištenja izraza „vjerojatno” u preambuli Uredbe br. 2303/81 u vezi s društvom Kaiser, dovoljno je napomenuti da je Komisija, budući da je bila riječ o privremenoj pristojbi, imala pravo da se u skladu s prethodno utvrđenim činjenicama pri određivanju pristojbe u visini prethodno utvrđene dampinške marže, radi sprečavanja prodaje po neuobičajeno niskim cijenama zadovolji time da u obzir uzme i samu mogućnost uvoza.
- 25 Iz navedenog proizlazi da te tužbene razloge valja odbiti.
- Nove činjenice na koje se pozivaju tužitelji
- 26 Tužitelji ističu da je nakon donošenja Uredbe br. 349/82 nastupio određen broj novih činjenica koje Komisija prilikom usvajanja spornih mjera nije uzela u obzir. U vezi s tim navode tri zasebne vrste okolnosti:
- (a) niz odluka koje je 7. prosinca 1981. francuski ministar za gospodarstvo i financije donio na temelju mišljenja odbora za tržišno natjecanje o stanju tržišnog natjecanja u sektoru proizvodnje i plasmana gnojiva (Bulletin officiel de la concurrence et de la

consommation (Službene novine o tržišnom natjecanju i potrošnji), br. 23. od 12. prosinca 1981.) iz kojeg proizlazi da je u razmatranom razdoblju na francuskom tržištu gnojiva postojao zabranjeni sporazum o cijenama. Osim toga, društvo Kaiser ističe mjere zamrzavanja cijena koje je francuska vlada usvojila 14. lipnja 1982. Tužitelji smatraju da su u takvim okolnostima prodajne cijene gnojiva na francuskom tržištu bile narušene, tako da više nije bilo moguće utvrditi postojanje dampinga;

(b) stalan rast tečaja dolara na deviznom tržištu, što je za posljedicu imalo stalan porast troškova uvoza iz Sjedinjenim Američkih Država na europskom tržištu;

(c) slabljenje, u razmatranom razdoblju, uvoza tekućeg gnojiva na europskom tržištu. Društvo Kaiser osobito naglašava da je izvoz njegovih proizvoda u Zajednicu posve prestao.

- 27 Te tvrdnje zahtijevaju uvodnu primjedbu opće naravi. Prema članku 2. Uredbe br. 3017/79, dampinška se marža određuje usporedbom izvozne cijene proizvoda koji se izvozi u Zajednicu i „uobičajene vrijednosti” dotičnog proizvoda, odnosno, u prvom redu, cijene koja se plaća za istovjetan proizvod namijenjen potrošnji u zemlji podrijetla. Tužitelji nisu podnijeli nijedan dokaz u potporu stajalištu da se od stupanja na snagu konačne antidampinške marže koja je bila uvedena Uredbom br. 349/81 tako definirana dampinška marža ijednom promijenila. Osobito valja napomenuti da, budući da su u ovom slučaju sve cijene koje se koriste za izračun dampinške marže izražene u dolarima, fluktuacije te valute u odnosu na europske valute ne utječu na određivanje dampinške marže. Stoga je jasno da su „nove činjenice” na koje su se pozvali tužitelji relevantne samo u pogledu određivanja „štete”, u smislu članka 4. Uredbe br. 3017/79, prouzročene europskim proizvođačima.
- 28 Što se tiče mjera koje je usvojila francuska vlada, Komisija je izložila uvjerljive argumente kojima je dokazala da te mjere nisu imale odlučujući utjecaj na ocjenu je li europskoj industriji gnojiva bila prouzročena šteta ili nije. Ne osporavajući činjenicu da francusko tržište predstavlja najvažnije odredište za uvoz dotičnih proizvoda u Zajednicu, Komisija ističe da je postojanje štete utvrdila na temelju istraga koje su bile provedene neovisno o istragama francuskih tijela vlasti. Pritom napominje da se mišljenja odbora za tržišno natjecanje i na njima utemeljene odluke francuskog ministra za gospodarstvo i financije odnose na tržište gnojiva u cjelini, a ne na specifično tržište na kojem je bilo utvrđeno postojanje dampinga kao i da se te mjere odnose na razdoblje koje se samo djelomično vremenski podudara s razdobljem u kojemu su bile provedene istrage koje su rezultirale usvajanjem osporavanih mjera.
- 29 Što se tiče rasta tečaja dolara i pada uvoza, Komisija skreće pozornost na činjenicu da, iako je istina da je u godinama 1981. i 1982. količina uvoza tekućeg dušičnog gnojiva podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država u Zajednicu pala, uvoz tog proizvoda je u prvom tromjesečju 1982., unatoč višem tečaju dolara, znatno porastao. Iz toga valja zaključiti da ovaj čimbenik nije imao učinak neutralizacije štete koju su pretrpjeli europski proizvođači.
- 30 Argumenti koje su tužitelji iznijeli ne dokazuju da je Komisija počinila očite pogreške u ocjeni je li zbog dampinške prakse utvrđene s obzirom na kriterije iz članka 2. Uredbe br. 3017/79 europska industrija gnojiva pretrpjela štetu. Ispitivanjem činjenica koje su naveli tužitelji možemo, dakle, zaključiti da je Komisija s pravom mogla zauzeti stajalište da su,

nakon što su tužitelji opozvali svoja obećanja, interesi Zajednice zahtijevali trenutačno usvajanje privremenih mjera kako bi se proizvođačima Zajednice spriječila šteta.

- 31 Stoga i te tužbene razloge valja odbiti.
- 32 Iz svega prethodnog jasno proizlazi da tužbe društava Allied, Transcontinental i Kaiser treba odbiti kao neosnovane. Slijedom toga tužbe radi naknade štete, povezane s tužbama za poništenje, bespredmetne su te ih isto tako treba odbiti.

Troškovi

- 33 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove. Budući da tužitelji nisu uspjeli u svojim tužbenim zahtjevima, treba im se naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

SUD,

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba tužitelja Michela Levyja Morella kao stečajnog upravitelja društva Demufert SA odbija se kao nedopuštena, dok se tužbe društava Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer Company i Kaiser Aluminium and Chemical Corporation odbijaju kao neosnovane.**
- 2. Tužiteljima se nalaže snošenje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 21. veljače 1984.

[Potpisi]

* Jezik postupka: francuski